

Ключевые слова: правовая система Чешской Республики, право ЕС, гармонизация права, интеллектуальная собственность, авторское право, промышленная собственность, патентное право.

Summary

Budka R. Main Approaches' in the Study of Civil Legal Protection of Intellectual Property in Czech Republic.

In the article the main doctrines in Czech law of intellectual property, in particular patent law, copyright law, industrial designs, trademarks in the context of harmonization with the EU law is analyzed.

Key words: legal system of the Czech Republic, EU law, harmonization of law, intellectual property, copyright, industrial property, patent law.

УДК 347.77

А. В. ЛУЗАН

Аліна Володимирівна Лузан, здобувач Київського університету права НАН України

ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ОБ'ЄКТАМИ ПАТЕНТНОГО ПРАВА ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Науково-технічний прогрес стрімкими темпами набуває значущості в контексті розвитку всіх сфер життєдіяльності суспільства. Важливими напрямками при створенні сприятливого економічного, технічного, соціального клімату є пріоритетні для більшості держав системи нормативного регулювання відносин у сфері винахідництва та інновацій, збалансована побудова яких сприяє формуванню конкурентоспроможної позиції країни в контексті швидкої глобалізації та міжнародного співробітництва. Важливу роль у цьому процесі відіграють органи державної влади, діяльність яких має бути ефективною та скоординованою, а нормативна підстава діяльності приведена у відповідність до європейських вимог.

Проаналізувавши ряд наукових праць із державного управління, авторами яких є, зокрема, О. П. Рябченко, Г. В. Атаманчук, А. П. Альохін, А. П. Коренєв, В. Б. Авер'янов, С. Г. Стеценко, А. В. Омельченко, С. Г. Гордієнко, ми можемо побачити, що одностайного погляду на класифікацію форм державного управління в науці адміністративного права об'єктивно не існує. Крім того, специфіка об'єктів права інтелектуальної власності створює додаткові теоретичні та практичні питання управління ними, що розглядаються такими авторитетними вченими в питаннях права інтелектуальної власності, як Г. О. Андрощук, Ю. Л. Бошицький, В. Д. Базилевич, І. І. Вашинець, М. К. Галантич, Л. Й. Глухівський, І. І. Дахно, Ю. М. Капіца, О. Ю. Кашинцева, М. В. Ковальова, П. П. Крайнев, І. О. Мікульонок, О. М. Мельвіль, О. П. Орлюк, М. В. Паладій, О. А. Підпригора, О. О. Підпригора, О. А. Рассомахіна, О. Д. Святоцький, О. І. Харитоновна, Є. І. Ходаківський, Р. Б. Шишка, Т. В. Ярошевська та інші. Однак основна проблема полягає в тому, що більшість наукових та практичних здобутків не можуть подолати «кабінетну бюрократію» на вищих рівнях і тому залишаються лише проектами без можливості їх реального застосування та імплементації в економіку країни.

Мета статті – окреслити коло органів, що залучені в процес управління об'єктами інтелектуальної власності; визначити нормативні підстави їх діяльності, повноваження, механізми взаємодії, а також проблемні питання співпраці для пошуку оптимальних шляхів досягнення поставлених перед ними завдань з державного управління сектором інновацій.

Кабінет Міністрів України як виконавчий орган державної влади має достатньо передбачених законодавством важелів впливу на формування державної політики у сфері винахідництва. Для цього ст. 116 Конституції України¹ за даним органом закріплено ряд функцій, зокрема, розробляти і здійснювати загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального й культурного розвитку України (п. 4). У минулому році на виконання положень Закону України (далі – ЗУ) «Про наукову та науково-технічну діяльність» 6 червня 2016 р. Кабінет Міністрів України прийняв постанову про створення Ідентифікаційного комітету, що обере склад Наукового комітету Національної ради України з питань розвитку науки і технологій².

Виходячи з положень Конституції України, Кабінет Міністрів України у співпраці з Президентом та Верховною Радою може значною мірою впливати на формування основної концепції розвитку винахідництва та інновацій в нашій державі, спираючись та погоджуючи їх з іншими суб'єктами даної діяльності через видання постанов і розпоряджень, що є обов'язковими до виконання.

Міністерства, відомства та інші державні структури й організації відіграють важливу роль у формуванні державної політики, спрямованої на підтримку вітчизняного інтелектуального потенціалу. До їх переліку можна включити насамперед Міністерство освіти та науки України, яке відповідно до покладених на нього завдань на підставі Положення про Міністерство освіти та науки України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 р. № 630³, здійснює свою діяльність, впливаючи на переважну більшість питань, що пов'язані з правовою охороною винаходів.

Таким чином, МОН України входить до системи органів виконавчої влади і є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади із забезпечення формування та реалізації державної політики у сферах освіти і науки, інтелектуальної власності, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, інформатизації, формування й використання національних електронних інформаційних ресурсів, створення умов для розвитку інформаційного суспільства, а також у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів незалежно від їх підпорядкування і форми власності. У його структурі діють Департамент інноваційної діяльності та трансферу технологій, а також Департамент науково-технічного розвитку, які мають опікуватися, зокрема, питаннями підтримки винахідництва та інновацій.

Департамент інноваційної діяльності та трансферу технологій складається з чотирьох відділів, кожен з яких покликаний виконувати ряд специфічних завдань та функцій. Так, основним завданням **відділу державної інноваційної політики є:**

- методологічне забезпечення державної політики у сфері інноваційної діяльності;
- участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері інноваційної діяльності, трансферу технологій;
- створення сприятливих умов для інноваційної діяльності;
- організація проведення публічних заходів з популяризації інноваційної діяльності та розвитку інноваційної культури в суспільстві;
- формування стратегічних та середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності;
- координація діяльності відповідних структур і підрозділів органів виконавчої влади з питань інноваційної діяльності;
- координація діяльності науково-дослідних, науково-виробничих підприємств, державної інноваційної фінансово-кредитної установи, підприємств та установ науково-технічної інформації, центрів науки, інновацій та інформатизації, що належать до сфери управління Міністерства;

Основними завданнями для **відділу інноваційних програм та інноваційної інфраструктури є:**

- формування стратегічних та середньострокових пріоритетних напрямів державних цільових програм та здійснення моніторингу їх реалізації;
- формування інноваційної інфраструктури;
- розроблення нормативно-правових актів щодо формування державної політики у зазначених сферах;
- участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері інноваційної діяльності, трансферу технологій.

Що стосується **відділу інноваційних проектів та залучення інноваційних ресурсів**, то його діяльність має на меті:

- організацію роботи технологічних та наукових парків;
- державну реєстрацію та моніторинг реалізації інноваційних проектів, проектів технологічних та наукових парків;
- участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері інноваційної діяльності, трансферу технологій;
- розроблення нормативно-правових актів щодо формування державної політики у зазначених сферах.

А до компетенції **відділу трансферу технологій** належить:

- створення сприятливих умов діяльності у сфері трансферу технологій;
- розроблення нормативно-правових актів щодо формування державної політики у зазначеній сфері;
- формування інфраструктури у сфері трансферу технологій;
- сприяння комерціалізації об'єктів інтелектуальної власності в інноваційній сфері;
- координація діяльності відповідних структур і підрозділів органів виконавчої влади з питань діяльності у сфері трансферу технологій;
- методологічне забезпечення державної політики у сфері трансферу технологій;
- участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері інноваційної діяльності, трансферу технологій.

Поєднання в одному центральному органі виконавчої влади координуючих функцій в інноваційній сфері відповідає досвіду країни Європи та СНД. Міністерства освіти і науки успішно працюють у Росії, Казахстані, Молдові та Болгарії. У Німеччині діє Федеральне міністерство освіти та наукових досліджень, а у Франції – Міністерство у справах молоді, науки і освіти. Сьогодні саме на ці міністерства покладено завдання щодо управління інноваційним процесом та підвищення конкурентоспроможності економіки на цій основі⁴.

Однак необхідно зазначити й низку проблем, що стосуються координації діяльності виконавчих органів влади. Так, наприклад, Державний комітет з питань науково-технічного та інноваційного розвитку встановлює порядок державної акредитації фізичних і юридичних осіб, що надає даним суб'єктам право проводити наукові та науково-технічні експертизи, затверджує форму відповідного свідоцтва, а також перелік документів державного зразка, що дають право особам на провадження експертної діяльності та надання експертних послуг без отримання свідоцтва (*постанова Кабміну від 31 травня 2010 р. № 376*)⁵. Однак необхідно зауважити, що дана норма українського законодавства є колізійною, адже протиставляється п. 37 ст. 4 Положення про Міністерство освіти і науки України (*затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 р. № 630*), і цей недолік підлягає виправленню, особливо в контексті створення Наукового

комітету *Національної ради України з питань розвитку науки і технологій*. Крім того, необхідно налагодити співпрацю між МОН та іншими профільними міністерствами й установами, зокрема тими, що відповідають за фінансові аспекти діяльності держави, наприклад *Національним фондом досліджень України*. Цей крок значно підвищить ефективність роботи всього державного апарату, що опікується питанням розвитку науки та високих технологій, а також забезпечить реальну підтримку існуючих та проектних програм у цій сфері.

Необхідно зазначити вагомий внесок у підтримку та розвиток винахідництва й таких суб'єктів, як Державна служба інтелектуальної власності, що діє на підставі Положення, затвердженого Указом Президента України від 8 квітня 2011 р. № 436/2011, і є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра економічного розвитку і торгівлі України. А також ДП «Український інститут інтелектуальної власності» (Укрпатент), яке надає платні послуги, пов'язані з набуттям, здійсненням та захистом прав на об'єкти промислової власності.

Однак, як зазначають фахівці, які працюють у цих структурах і робота яких безпосередньо пов'язана з оформленням прав на об'єкти інтелектуальної власності, відсутність повномасштабної підтримки з боку вищих ешелонів державної влади зводить нанівець багато напрацьованих науковців та практиків, що опікуються розвитком сфери інтелектуальної діяльності та комерціалізації об'єктів інтелектуальної власності.

В умовах децентралізації, органи місцевої влади та самоврядування також можуть опосередковано бути суб'єктами із виконання ряду функцій з охорони винаходів та інших об'єктів ІВ, однак у чинному Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні»⁶ такі повноваження прямо не передбачені. Водночас ст. 25 Закону України «Про наукову та науково-технічну діяльність» та ч. 2 ст. 22 Закону України «Про місцеві державні адміністрації»⁷ передбачає можливість створення Регіональних наукових центрів, і до суб'єктів, залучених у даний процес, належать НАН України, МОН та відповідні місцеві органи виконавчої влади. Враховуючи те, що на даний час постійно говорять про децентралізацію влади та розширення повноважень місцевих рад, доречним було б звернути увагу й на питання законодавчого закріплення за ними ряду власних (самоврядних) та делегованих повноважень саме в питаннях розвитку інтелектуальної власності на місцях. На наш погляд, це може здійснюватися зокрема через запровадження відповідних локальних програм та концепцій розвитку інтелектуальної власності, а також шляхом участі місцевих органів влади у процесі трансферу технологій, створених за державні кошти.

Наприклад, аналіз зарубіжної практики правового регулювання відносин у сфері трансферу технологій свідчить про ефективність цього напрямку. Так, у США Закон Бая-Доула, прийнятий у 1980 р., регулює відносини щодо прав на інтелектуальну власність, створену за рахунок урядового фінансування в неурядових організаціях. Уряд за цим законом надає університетам, лабораторіям та дослідним центрам право власності на винаходи (технології), створені за рахунок федерального бюджету, що сприяє виходу на ринок науково-технічних розробок. Це заохочує співробітництво між науковими закладами та бізнесом, стимулює передачу й застосування технологій у виробництво, прискорює вихід на ринок інноваційної продукції. Контроль при цьому за дотриманням істотних умов договору залишається за місцевою владою.

Стаття 26 та глава 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначає компетенцію сільських, селищних та міських рад, а також повноваження їх виконавчих органів у багатьох сферах. Майже за всіма напрямками впровадження технічних інновацій дало б змогу місцевим громадам побачити позитивний результат. Так, на даний час актуальним та дискусійним залишається питання про фінансування органами місцевого самоврядування професійно-технічної освіти та катастрофічного браку коштів на дану графу витрат. Ефективне залучення органів місцевого самоврядування до трансферу технологій може сприяти й розвитку відповідних галузей промисловості в тій чи іншій місцевості через впровадження інноваційних технологічних рішень, і більш мобільну взаємодію між бізнес-спільнотою та владою на місцях, і надходження до місцевих бюджетів, в тому числі й за рахунок закордонних інвестицій.

Спеціальне законодавство, що регулює імпорту технологій і встановлює дозвільний порядок укладання контрактів на передачу технологій, – як основа самостійної технологічної політики і національного розвитку – прийнято в Південній Кореї, Китаї, Греції, Франції, Мексиці, Аргентині, Бразилії, Польщі та інших країнах. У ряді країн на перше місце виходить не технологічний бік контракту, а контроль за валютною окупністю контрактів, розміром ліцензійних платежів з обов'язковою державною реєстрацією контракту. Подібний порядок встановлений в Австралії, Чилі, Швейцарії, Швеції, Південній Африці, Японії, Австрії. У цих державах переказ ліцензійних платежів може здійснюватися лише після наявності дозволу, які надаються після вивчення ефективності контракту⁸.

Тому, на нашу думку, необхідно перейнятися цим питанням, проаналізувати вірогідні форми участі та законодавчо забезпечити можливість влади на місцях безпосередньо впливати на діяльність, що пов'язана із трансфером технологій та охороною прав на винаходи й інші об'єкти ІВ.

До інших суб'єктів, що залучені в процес управління об'єктами інтелектуальної власності, зокрема можна віднести Національну академію наук України, що як вища наукова самоврядна організація України здійснює незалежну наукову оцінку проектів стратегічних, прогностичних та програмних документів (доктрин, концепцій, стратегій тощо), а також за дорученням Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України та/або з власної ініціативи розробляє пропозиції щодо засад державної наукової і науково-технічної політики, прогнози, інформаційно-аналітичні матеріали, пропозиції, рекомендації щодо суспільно-політичного, соціально-економічного, науково-технічного, інноваційного та гуманітарного розвитку

держави, здійснює наукову експертизу проектів законів, державних рішень і програм. (ст. 17 ЗУ «Про наукову і науково-технічну діяльність»). А також таких суб'єктів, як Національні галузеві академії наук, Національна рада України з питань розвитку науки і технологій та діючі при ній Науковий та Адміністративний комітети, Ідентифікаційний комітет з питань науки, громадські наукові організації, Рада молодих вчених, учнівська молодь⁹.

Таким чином, ми бачимо значну кількість суб'єктів влади й управління, діяльність яких має бути спрямована на досягнення поставленої раніше мети. Однак необхідно зазначити, що за останні роки правові та організаційні засади їх діяльності знаходяться у стані постійної трансформації та реорганізації, що негативно впливає на процес чіткого розподілу повноважень між ними, невизначеності та ілюзії безвідповідальності. Крім того, можна навести багато прикладів того, як ініціативи з боку одних владних суб'єктів після їх швидкоплинної реорганізації чи зміни керівництва через політичні мотиви або ж зміни в законодавстві згасали, так і не показавши очікуваних від них результатів. Тому система органів управління інтелектуальним капіталом на державному рівні має бути сталою, чітко визначеною, прозорою й ефективною, що забезпечить досягнення максимально вигідного результату її діяльності.

На вирішення даного питання була спрямована Концепція реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні (схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 червня 2016 р. № 402-р)¹⁰, реалізація якої була запланована на 2016 р. – I квартал 2017 року. Концепція передбачала ліквідацію Державної служби інтелектуальної власності, ДП «Інтелзахист», реорганізацію державної організації «Українське агентство з авторських та суміжних прав» і, як наслідок, запровадження прозорої дворівневої структури державної системи правової охорони інтелектуальної власності, загальне керівництво якої здійснюватиме Мінекономрозвитку. Однак і на даний час дана Концепція не реалізована, а, отже, про сталу систему органів державного управління об'єктами інтелектуальної власності говорити ще зарано.

¹ Конституція України : Закон від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr/page2>

² Уряд підтримав створення Ідентифікаційного комітету з науки / Міністерство освіти та науки України // Офіційний сайт. Новини : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mon.gov.ua/usi-novivni/novini/2016/07/06/uryad-pidtrimav-stvorennya-identifikacijnoho-komitetu/>

³ Про затвердження Положення про Міністерство освіти і науки України : постанова Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 р. № 630 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/630-2014-p>

⁴ Шовкалюк В. С. Законодавче забезпечення розвитку інноваційної діяльності: стан та проблеми / В. С. Шовкалюк // Наука та інновації. – 2008. – Т. 4. – № 5. – С. 21–32.

⁵ Питання Державного комітету з питань науково-технічного та інноваційного розвитку : постанова Кабінету Міністрів України від 31 травня 2010 р. № 376 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/376-2010-p>

⁶ Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1997. – № 24. – Ст. 170 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/280/97-vr/page3>

⁷ Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 9 квітня 1999 р. № 586-XIV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1999. – № 20–21. – Ст. 190 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/586-14/page>

⁸ Капица Ю. М. Экспорт-импорт технологий: правовое регулирование / Ю. М. Капица. – К. : Интергид, 2000. – 106 с. – С. 12.

⁹ Про наукову і науково-технічну діяльність : Закон України від 26 листопада 2015 р. № 848-VIII // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2016. – № 3. – Ст. 25 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/848-19/page2>

¹⁰ Концепція реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 червня 2016 р. № 402-р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/402-2016-%D1%80>

Резюме

Лузан А. В. Проблеми державного управління об'єктами патентного права та шляхи їх подолання в сучасній Україні.

У статті досліджуються основні напрями державної політики з питань інноваційного розвитку та винахідництва в Україні. Описується хронологія становлення державних органів, що забезпечують адміністрування сферою інтелектуальної власності. Висвітлюються недоліки в діяльності владних структур у даному напрямі, а також пропонуються ймовірні шляхи подолання кризи в питаннях управління об'єктами інтелектуальної власності.

Ключові слова: винахідництво, об'єкти інтелектуальної власності, органи державної влади, комерціалізація, державне управління.

Резюме

Лузан А. В. Проблемы государственного управления объектами патентного права и пути их решения в современной Украине.

В статье исследуются основные направления государственной политики по вопросам инновационного развития и изобретательства в Украине. Описывается хронология становления государственных органов, обеспечивающих администрирование сферой интеллектуальной собственности. Освещаются недостатки в деятельности властных структур в данном направлении, а также предлагаются возможные пути преодоления кризиса в вопросах управления объектами интеллектуальной собственности.

Ключевые слова: изобретательство, объекты интеллектуальной собственности, органы государственной власти, коммерциализация; государственное управление.

Summary

Luzan A. Problems of state management of objects of patent law and ways of their solution in modern Ukraine.

The article examines the main directions of state policy on issues of innovative development and invention in Ukraine. The chronology of the formation of state bodies providing administration of the sphere of intellectual property is described. The shortcomings in the activity of power structures in this direction are also highlighted, and possible ways of overcoming the crisis in the management of intellectual property objects are suggested.

Key words: invention; objects of intellectual property, government departments, commercialization, public administration.

УДК 347.77

I. А. СТРОЙКО

Ірина Анатоліївна Стройко, аспірант Київського університету права НАН України, головний юрист-консульт ТОВ «Телерадіокомпанія «Студія 1+1»

ЗАХИСТ СУМІЖНИХ ПРАВ ОРГАНІЗАЦІЙ МОВЛЕННЯ У МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Створення ефективних механізмів захисту прав інтелектуальної власності в Інтернет-середовищі є однією з найнагальніших проблем сьогодення, що постає перед медіа-спільнотою, кінемаграфістами та іншими правовласниками. З огляду на обсяги поширення Інтернет-піратства у світі дане питання має глобальний характер і стосується будь-якого володільця прав, незалежно від країни його місцезнаходження.

Для прикладу, 13 червня 2017 р. 30 найвпливовіших виробників контенту, телевізійних компаній і легальних онлайн-платформ заявили про створення Альянсу для боротьби з Інтернет-піратством («Alliance for Creativity and Entertainment» – «ACE»). До складу Альянсу увійшли наступні світові компанії-лідери: «Amazon», «AMC Networks», «BBC Worldwide», «Bell Canada and Bell Media», «Canal + Group», «CBS Corporation», «Constantin Film», «Foxtel», «Grupo Globo», «ЦНВО», «Hulu», «Lionsgate», «Metro-Goldwyn-Mayer» («MGM»), «Millennium Media», «NBCUniversal», «Netflix», «Paramount Pictures», «SF Studios», «Sky», «Sony Pictures Entertainment», «Star India», «Studio Babelsberg», «STX Entertainment», «Telemundo», «Televisa», «Twentieth Century Fox», «Univision Communications Inc.», «Village Roadshow», «The Walt Disney Company» та «Warner Bros. Entertainment Inc.».

Як зазначається в заяві про створення Альянсу, за останні роки ринок легального креативного контенту значно зріс¹. На сьогодні у світі існує понад 480 онлайн-сервісів, що надають Інтернет-користувачам можливість дивитися фільми та телевізійні програми (передачі) на законній основі. Проте чим швидше розвивається ринок креативного контенту онлайн, тим більш відчутною стає триваюча загроза Інтернет-піратства для користувачів, споживачів і міжнародної економіки. Тільки протягом 2016 р. у світі зафіксовано понад 5,4 млрд скачувань фільмів і програм (передач), розміщених в Інтернеті у незаконний спосіб, а також близько 21,4 млрд відвідувань стрімінгових піратських майданчиків через комп'ютери і мобільні телефони.

Стосовно України, відповідно до Звіту «2017 Спеціальна доповідь 301» («The 2017 Special 301 Report»), що готується на щорічній основі Офісом торговельного представника США, у 2017 р. вона залишається країною пріоритетного спостереження (є включеною до «Priority Watch List»). Сполучені Штати Америки констатують, що, незважаючи на те, що певні кроки до покращення ситуації були зроблені, з 2013 р. і по теперішній час Україна не змогла вирішити проблему щодо запровадження дієвих засобів для боротьби з поширенням Інтернет-піратства².

Серед позитивних тенденцій автори документа називають прийняття у 2016 р. законодавства, направлено на утворення у вересні 2017 р. спеціалізованого Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Як відомо, 29 вересня Президент України підписав відповідний Указ «Про утворення Вищого суду з питань інтелектуальної власності» № 299/2017, яким доручив Кабінету Міністрів України забезпечити фінансування заходів, пов'язаних з утворенням і діяльністю такого суду.

У Звіті «2017 Спеціальна доповідь 301» зазначається, що Україна ліквідувала Державну службу України з питань інтелектуальної власності, яка тривалий час зазнавала критики через непрозору діяльність. Проте автори документа не впевнені у тому, чи інші державні органи України виконують всі функції, які раніше покладалися на службу. Аналіз цього питання наведено у цій статті.

У документі серед позитивних зрушень у боротьбі з Інтернет-піратством в Україні називається закриття веб-ресурсів: ex.ua та fs.to, які постійно з'являлися у переліку «Notorious Markets». Як відомо, 15 листопада 2016 р. Департамент кіберполіції Національної поліції України припинив роботу групи веб-ресурсів «FS»,